

העולם הזה קולט את קצב החופים של גדול מנצחי הג'אז המיוצאי קהל מין ה

בחורים של המפטון, מוזעים ומת-נשפים לאחר ההופעה, נעלמו עם כלי הנגינה שלהם מאחורי המסך. אורות האולם נדלקים: ההצגה נגמרה. אולם אף אחד מה צופים לא רוצה ללכת. כולם מוזעים ונושפים לא פחות ממנגני התזמורת.

יש צורך להביא שוטרים מן הזקן בכדי להסביר לקהל שיש גם הצגה שניה. זה לא עור במיוחד. צעיר משולהב נאבק עם ה שוטרים וצורח: "תהרגו אותי, אני לא זו מכאן!" אחרים נסגרים בבתי השימוש עד תחילת ההצגה השניה.

שכונות, שכונות זורמות אולם, במיטב תלבושות האופנה האמריקאית האחרונה. ועוד לפני שהתזמורת מופיעה, כבר יש המז הממים את עצמם במהיאות כפיים קציבות והשאגות "יבבהה" קמהדהרות באויר דקות ארוכות. כשכבים האורות, מתחילה השמחה האמיתית.

המפטון עולה על הבמה בפה פעור ומ נופף בידיו. הוא מתקבל בצריחות ושרי קות, אשר בלי ספק הרגו את דני קיי מקנאה בביתו בהוליבוד. כולם מונפפים ידיים לש לום. מי לא מכיר אותו באופן אישי? "הלו המאפ!" מתפקע צעיר שחרח בשורה השלישית. הוא מסביר לשכנים את סיד ה ידירות החמה: "זיכיתי לו בשדה התעופה כל הלילה, ראיתי איך שהוא יורד מהאווירון."

* * *

יאונל הקירח אינו נשאר כפוי טו בה. הוא מכניס את התזמורת לקצב מחיאות הכפיים והקהל יוצא מעורו. תופים רועמים, חצוצרות צורחות וסכספונים מיל לים. ועמם, כל הקהל: בפיות פעורים, מקר שים ברנלים ומעותים את כל הגוף באקס טוה גינולית טהורה.

תוך כרי נגינה, מרגיש מישהו צורך להר סיף טון חסר, פורץ בצעקה קרועת לבבות. אפילו הצלמים והשוטרים מתחילים להיסחף בקצב המסחרר. "בדיק כמו בית משוגעים," מעיר הוג הייקי, שנשאר אדיש כל הזמן. לקראת הסיום קופצת ההתלהבות לשיאה. ה"סווינגר" של השכונה מציו ומצטרף לבוגי ווגי סוער עם הזמרת הכושית. תוך דקה, מתמלאת הבמה רקננים המחליפים ביניהם כזה אחר זה את הזמרת. עכשיו כבר רצים כולם לבמה. איש לא רואה דבר, שומעים רק מוסיקה וצריחות וכולם מתנועעים לקצב — הגיגת-עם של שבט זולו בהליפות קרב מושאלות מן המאה העשרים.

מרימים את המפטון למעלה, מעל לקהל המצטופף. הסכספוניסט מתפתל על הרצפה בעילוי ממשיך לנגן. מרימים גם אותו. כל התזמורת לא מפסיקה לנגן אף לרגע. הקצב הולך וגובר והמפטון פותח בהייבה-ברי בה "כולם צורחים, כולם משתוללים. אפילו השוטרים. כיצד יצליחו להרגיע קהל מטורף כזה? סכנו על המפטון הוא מנגן את התקוה — וכמו במטה קסמים, מושלך הס באולם. ההצגה נסתיימה.

"האמפ" מניע. מעריציו מריעים לכבודו.

רקוד בשביל החברה: מעריציו של המפטון מרגישים בהופעותיו ממש כמו בבית הקפה החביב ש

שלב א': "היי-בה-ברובה!" המפטון מנצח במקלות התוף על מקהלת הקהל. הצופים מתבוננים בסכספוניסט השוכב על הארץ וממשיך בניגית הגיז. לקריאתו של המפטון. הוא

הפצצה השחורה. לורה פייר, מגיעה בשירתה לאכסוזטה, סוחפת עמה את הקהל.